

*Terk Etme
Beni*

© 2013, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-060-6

Sertifika No: 12451

<i>Hayat Yayınları</i>	: 496
<i>Edebiyat</i>	: 32
<i>Kitabın Adı</i>	: Terk Etme Beni
<i>Yazarı</i>	: Sevim Aşımgil
<i>Yayın Editörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Metin Editörü</i>	: Özlem Başboğa
<i>Tasarımı</i>	: Hayat Yayınları
<i>Baskı Yeri & Tarihi</i>	: İstanbul, 2020
<i>Baskı & Cilt</i>	: Ezgi Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. Sanayi Cd. Altay Sk. No: 14 Bahçelievler / İstanbul Tel: (212) 652 62 62 Sertifika No: 45029

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari.com

SEVİM ASIMGİL

*Terk Etme
Beni*



Dr. Sevim Asımgil

Sevim Asımgil, Türk Devleti'nin Batı Trakya'da Müslüman çocukları için açtığı imtihanı beş yüz elli talebe arasında en iyi dereceyle kazanmış ve ilkokuldan sonra eğitimine Türkiye'de devlet bursuyla devam etmiştir. Ortaokulu ve liseyi Bursa'da bitirmiş, yüksek öğrenimini İstanbul Üniversitesi Dış Hekimliği Fakültesi'nde tamamlamıştır.

1988'de muayenehanesini kapatarak mesaisini tamamen yazı yazmaya ve sohbetlere ayırmıştır.

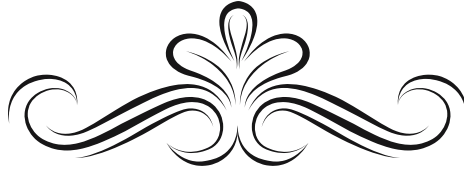
Zaman zaman, çeşitli gazete ve dergilerde yazıları neşredilen yazar, Türkiye'de ve yurt dışında seri olarak konferanslar vermektedir.

Yazarın altmışa yakın kitabı yayınlanmıştır. Toplumun değer yargılarını ön plana çıkarıcı romanları ve hikâyeleri mevcuttur. Bunlardan Kadın İlmihali, Mutluluk Yolu, Evlilik, Muhteşem Birliktelik isimli kitapları da Almanca'ya tercüme edilmiştir.

Evli ve iki çocuk annesidir.

Romanları / Hikayeleri

- Dönme Artık Çok Geç
- Seveda Geri Dön
- İşte Hayat Bu
- Ayrılık Yarı Ölmekmiş
- Diana
- Dilara
- Düğünümde Ağlama
- Aşka Çıkış Yok
- Güller Açarken Gel
- Hayatımdan Çık Git
- Terk Etme Beni
- Sana Hiç Elveda Demedim Ki
- Bu Kalp Seni Unutur Mu?
- Meriç'in Gelini
- Ne Olur Gitme
- Ayrılan Kalpler
- Semira
- Sen Gidince
- Yüreğim Nereye?



Aralık ayının ortasıydı, öğle vakti birden kar yağmaya başlamıştı İstanbul'a. Kim bilir hangi galakside, belki de Andromeda'da, Uruguaylı Matos Rodriguez'in "La Cumparsita"sı çalıyor olmalıydı. İri kar taneleri zarif bir slow ritimle süzülüp iniyordu imparatorluk kentine. Meleklerin dokuduğu kat kat tüllerle utangaç bir gelin gibi örtünüyordu şehir. Çam ağaçları şen şakrak titreşiyordu.

Ve bembeyaz krizantemler...

Karın gizemli aydınlığında, Tayfun gazetede mühim bulduğu her haberi okumuş, spor sayfasını baştan sona hatmetmiş fakat yine de giderememişti can sıkıntısını. Oturduğu bej renk deri kaplı berjerden kalktı, gazeteyi katlayıp büfenin üzerine gelişigüzel attı. Bakışları, büfenin aynasında beliren hayaline ilişti ilgisizlikle. Durdu, gri renk kadife gömleğinin en üst düğmesini ilikleyip açık olan yakasını kapattı, uzun uzun kendini seyretti. Kemik yapısı kuvvetli, esmer yüzü asık, siyah gür kaşları çatıktı. Bezginlik volta atıyordu koyu yeşil gözlerinde. Gergin dudakları, hafif bir ruj sürülmüş gibi kırmızıydı. İri dalgalı kumral saçlarından birkaç perçem düşmüştü dar alnına.

Tayfun güzel giyinirdi, daha ilk bakışta ceket ve pantolonunun meşhur bir terzinin elinden çıktığı ya da ünlü bir marka-

nın ürünü olduğu anlaşılırdı. Dimdik vücudu, gururlu duruşuyla hemen dikkatini çekerdi kızların. Asena hariçti ama. O hiç hususi bir alaka göstermezdi Tayfun'a. Gayriihtiyari yüzünü sokağa doğru çevirdi. Manyetik bir çekim mi hasıl olmuştu neydi? Asena geçiyordu sokaktan.

Karşı sırada ve az aşağıda bulunan pembe boyalı bir evde otururdu. Tayfun çabucak büfenin önünden çekildi, pencereye yanaştı, aralık kalmış tül perdeleri iyice kenarlara itti, alnını cama yapıştırdı gürültüyle.

Duvara dayalı masada ders çalışan Eymen, kitabının kapağını kapattı:

– Ne oluyor Tayfun? Bu ne telaş, bu ne heyecan!

Bir cevap gelmeyince, Eymen masanın üstünden boynunu uzattı, caddeye bakındı. Tamamen kar kaplı geniş kaldırımın ortasında bir genç kız yürüyordu. Kayıp düşmemeye dikkat ediyordu her adımında. Başında kırmızı bir bere vardı; bere nin kenarlarından fışkıran simsiyah uzun kıvrıkcık saçları beline kadar iniyordu. Kırmızı bere, siyah saçlar ve bembeyaz kar, fotoğrafçılığa ilgi duyanlar için çok hoş bir zıtlık oluşturmuştu. Genç kız bir ağacın altından geçerken dönüp arkasına bakınca, Eymen heyecanla bağırdı:

– Bu bizim Asena!

Daha ağzını kapatmadan yaptığı gafın farkına vardı, utançından koyu pembe bir renge büründü solgun yüzü. “Bu bizim Asena.” demişti, Eymen’in sözünde kuvvetli bir sahiplenme vardı. Tayfun onun ses tonunda da sezinledi bunu, tedirgin oldu.

Gizlemek istediği ama hiç muvaffak olamadığı tehditkâr bir sesle sordu:

– Nereden “Bizim Asena” oluyormuş?

Bir kez olsun duygularından söz etmemesine rağmen, Eymen Tayfun’un Asena ile yakından alakadar olduğunu biliyordu. Sırtını sandalyesine dayadı, şakacı bir tavır takındı:

– Üçümüz de İstanbul doğumluyuz, Florya’da oturuyoruz ve aynı mahallenin insanlarıyız, daha ne olsun?

Tayfun memnuniyetle dudaklarını oynattı, aklından Eymen’in de Asena’dan hoşlandığı geçmişti bir an.

Rahmetli babasının en sevdiği arkadaşının oğluydu Eymen. Onunla aynı kıza gönül vermelerini istemezdi pek tabii ki!

Sert çıkışından utandı, fazla şımartılmış olması onu bazen densiz hareketlere sürüklüyordu. Bunun farkındaydı fakat bir türlü frenleyemezdi kendini!

O, anne-babasının evliliklerinin üzerinden on sene geçtikten sonra dünyaya gelen tek çocuğu, tek oğlu, tek vârisiydi.

İlkokulu, ortaokulu ve liseyi özel okullarda hiç zorlanmadan bitirmiş, Hukuk Fakültesi’ne girmeyi de becerebilmişti. Ancak içine bir isteksizlik gelmiş, bir türlü başlayamamıştı yüksek öğrenimine. Bir gün olsun derslere girmemişti.

Babası nasıl da istemişti okumasını, fakülteyi bitirmesini, doktora yapmasını. Şimdi bu umudu annesi ve anneannesi sürdürüyordu çılgıncasına.

Gözlerinin önünde onların endişeli yüzü uçuştı, sinirlendi. Bilhassa annesinin üzerine varması Tayfun’da müthiş bir tepki

yapıyordu. Fakülte konusu açıldı mı öfkeden titriyor, odadan çıkıyor, kapıyı şiddetle çarpıyordu.

Sonra da davranışından dolayı pişman oluyor, annesinin gönlünü almak için çaba sarf ediyordu. Ancak ayrıca öfkeleniyordu bu mecbur kalışa, her ne kadar belli etmese de.

Köşeyi dönmüş, Asena gitmişti. Tayfun pencereden ayrıldı, Eymen'in tam karşısında bulunan koltuğa geçti, oturdu, ayak ayak üstüne attı, arkaya doğru gerindi kendini gevşetti:

– Bugün şu karın zevkini çıkarmak, bir keyif yaşamak istiyorum. Ne dersin?

– Haklısın. Keyif zamanı.

Eymen, bakışlarını pencereden dışarıya saldı. Kar bütün damları, her bitkiyi, en küçük kara parçasını örtmüştü. Bahçelerde beyaz rengin festivali vardı, insanı kendine çekiyordu.

Kartopu oynayan çocukların sevinç çığlıkları geliyordu arka sokaklardan.

Evlerin pek çoğunun pencereleri yaşlı insan başlarıyla dolmuştu. Oturdukları yerden, duman tüten çaylarını yudumlayarak geleni geçeni seyrediyorlardı hatıralara dalmış bakışlarla.

Tayfun'un odası ikinci kattaydı. Akasya Sokağı'na bakan penceresinden Florya ormanı ve Küçükçekmece sahilleri boydan boya görünüyordu.

Beyaz bir sise bürünmüş denizin üzerinden, martı sürüleri süzülüp gidiyordu, Trakya taraflarına doğru bir masalın içinden geçcesine.

Jose de Espronceda'nın bir şiiri geldi Eymen'in hatrına:

“Bir tarafta Asya bir tarafta Avrupa ve onun önünde İstanbul.”

Asya ile Avrupa'nın birleştiği alana bir söğüt ağacı zarafetiyle yerleşmiş kentin her bucağı nasıl da güzeldi ya Rabbi!

– Manzara alıp götürüyor insanı.

Tayfun, alnına düşmüş perçemlerini bir baş hareketiyle geri attı:

– Anladığın üzere, bu akşam evde durulmaz.

Eymen bakışlarını gökyüzüne çevirdi, ardından büfenin üzerinde duran çalar saate göz attı:

– Ben buraya gelirken, kar yağışı yeni başlamıştı. Evden saat yarımında ayrıldım, şimdi iki buçuk olmuş, demek iki saattir hiç aralıksız kar yağıyor, devam edecek gibi de görünüyor. Şu kar, her zaman insana evden dışarı çıkma arzusu verir, içimizde uyuyan çocuğu dürtükler.

– Var mısın bu gece şöyle gönlümüzce birlikte eğlenelim.

– Mesela ne yaparız Tayfun?

– Spor sahasına gider futbol oynarız.

– Onca insanı nereden bulacağız? On iki kişi lazım.

– Boş konuşuyorsun oğlum, herkes dışarı çıkar bu akşam. Sıkışırsak ufak çocuklardan alırız aramıza.

– Tamam anlaştık. Oturup ders çalışalım o zamana kadar.

– Sen çalış cici çocuk, az sonra televizyonda Kurda Tuzak filmi var, ben onu seyredeceğim.

– Annen beni buraya beraber ders çalışmamız için çağırdı.

– Biliyorum, bu annemin yeni taktiği. Senin gibi süper bir çocuk yanımda olursa, benim de ders çalışabileceğimi düşünüyor. Telefonun başına geçiyor; Metin’i, Şanzel’i, Berşan’ı, seni arıyor, hanginizi evde yakalarsa bize çağırıyor ders çalışmaya. Benim odam büyükmüş, ferahmış, manzaralıymış, burada güzel ders çalışılırmış...

– Doğru, ders çalışmak için mükemmel bir ortam.

Sert ve soğuk bir bakış bıraktı Tayfun çabucak Eymen’in iri kahverengi gözlerine.

– Benim ne yaptığımı fark etmedin mi oğlum?

– Gazete okudun.

– Ya gördün mü bak! İşte hep böyle. Kim gelirse ders çalışıyor, ben ise gazete okuyor, televizyon seyrediyor, sesini kısarak müzik dinliyorum.

– Sen de çalış Tayfun.

– Ne çalışacağım oğlum, dersim yok ki! Ben bu sene de gitmiyorum fakülteye.

– Annen, anneannen, arkadaşlar, pek devamlı değilse de arada sırada gittiğini sanıyorduk.

– Maalesef çok üzerime varıldığından yalan söylemek mecburiyetinde kalıyorum.

Düşünceli bir şekilde, Eymen el parmaklarının ucuna baktı sıkıntıyla:

– Bunu duymamış olmayı tercih ederdim.

– Dürüstlüğünü mü zedeledi?

– Öyle bir iddiam yok, ancak böyle bir davranışın dürüstlük sınırlarının dışında kaldığı kesin.

– Yalan söylemek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?

– Hayır! Hiçbir zaman seni aşağılık biri olarak bilmedim. Bazen biraz düşüncesiz hareket edersin fakat çok zekisindir. Ben her şeyi derin derin düşünürüm ama pek öyle zeki biri değilimdir biliyorsun.

Tayfun içten bir kahkaha savurdu:

– Hatırlıyorum, ortaokulu bitirdiğimiz sene böyle bir yargıya varmıştık birbirimiz hakkında.

– Ve önemli bir karar almıştık, hayatımız boyunca birbirimize destek olacaktık, tıpkı babalarımız gibi.

Babalarını anınca, onların anısına ikisi de kıpırdamadan kaldı bir müddet, geçmişe daldılar.

Üç sene önce aynı araba kazasında kaybetmişlerdi onları; ikisinin doğum tarihleri arasında sadece üç ay fark vardı. İkiz gibiydiler, çok yardımcı olurlardı birbirlerine.

Tayfun'un babasının Şişli girişinde bulunan büyük marketiyle ilgili olarak süt ürünleri imal eden bir firmayla bağlantı kurmak için Edirne'ye gitmişlerdi. Dönerken yağmur yağmış, lastikleri patlayınca bozuk yoldan dereye uçmuşlardı. O kısacık zaman diliminde ihtimal ki akıbetlerini anlamışlar, el ele tutuşarak gitmişlerdi ölüme.

Eymen başını önüne eğdi:

– Babam ortaokul ikide sınıfta kalınca morali bozulmuş, terk etmiş tahsil hayatını. Ancak yaşamı boyunca bunun piş-

manlığını taşıdığından benim okumamı çok isterdi. Üniversiteyi bitirirsem onun ruhu bundan haberdar olup çok memnun kalacakmış gibi bir his var içimde.

– Benim babam, Hukuk Fakültesi’ni kazandığımı duyduğunda çok sevinmişti. Mezun olduktan sonra beni kendi yanına almayı düşlerdi. En büyük ideali Yıldız Bank’ın Hukuk İşleri servisinde çalışmamdı. Kendisi Yüksek Ticaret’i bitirince oraya girmiş, çok memnun olmuş, hayatı boyunca orada kalmıştı.

– Allah rahmet etsin, Haydar amca çalışkan adamdı. Babasından kalan serveti dörde, beşe katlamış. Dedem onu severdi.

Tayfun, Eymen’in dedesini görmemişti fakat duyduğuna göre Şenlikköy camisinde müezzinlik yapıyordu. Üç oğlundan biri küçük yaşta ölmüş, diğeri Hollanda’ya gidip yerleşmişti, Eymen’in babası kalmıştı onunla.

Vârislerinin uyuşmazlığı sebebiyle bir türlü satılamayan, iki büyük site arasında sıkışıp kalmış, ön tarafı kırtasiye dükkânı arkası ev olarak kullanılan iki katlı küçük bir binayı satın almış, oğlunu evlendirip oraya yerleştirmişti.

Kırtasiye dükkânını bakkal dükkânı yapmışlardı. Eymen’in babası beş vakit namazını cemaatle kılmak için Şenlikköy camisine giderdi. Müşterisi olmadığı zamanlar demirbaş eşyalarından olan tahta bir sandalyeye oturur tespah çekerti, gelenin geçenin ona bakmasına hiç aldırmadan.

Zengin muhitin ortasında onun alın teriyle para kazandığını, ailesine helal lokma yedirdiğini, hiç kimsenin servetini kıskanmadığını, Allah’ın rızasını kazanmaktan başka bir meselesi olmadığını tüm Florya halkı bilirdi.

Boynuna altın zincir takmış delikanlılarla şort giymiş genç kızlar, onun dükkânının uzağından geçerd, İslam dışı yaşanan her hayata “yanlış” yaftasını yapıştırmakta ve onaylamadığını belirtmekte bir an tereddüt etmezdi.

Babası, “O adamın yanına gittiğim zaman, bütün alışkanlıklarım altüst oluyor, bir bardak biramı huzurla içemez oluyorum.” derdi. O da dindar olmak isterdi. Sadece isterdi. Zavallı Ömer Bey, babasının sürekli yaktığı yeşil ışığa aldanmıştı yıllarca.

Binbir ümitle değişmesini beklemişti.

Babası değişmemişti. Tayfun da değişmeyecekti, altıncı hissi bir balyoz gibi vuruyordu kafasına.

Gayretli bir insandı babası, ancak marketin binasını ve Menekşe Köşk’ü yüksek faizle çalıştırdığı paralarla yaptırmıştı. İki kız kardeşine düşen hisseyi onlardan satın almış, eski evi yıkıp yeniden inşa etmişti. Ömer Bey gibi, Eymen de bilmiyordu bütün bunları. Faizden kazanılmış para ile yapılmış evde misafirdi, faizden kazanılmış para ile özel olarak ithal edilen masaya dayamıştı dirseklerini babasının hayat yolunda ilerleyen Eymen.

Aklından geçenleri arkadaşına anlatma isteği geçti içinden, fakat vazgeçti. Gereksizdi. Çok manasız... Ve lüzumsuz.

Dalgınlığından silkelendi, az önceki şakacı tavrına büründü:

– Babalarımızın tanışıyor olmalarından başka bir ortak özelliğimiz daha var.

– Neymiş o?

– 1900’lüyüz; ben 1975’liyim, sen 1976’lı. Asena da bizden, o da 1980’li. Ağabeyi Metin 1973’lü, Verda ile Asena aynı senenin çocukları, Verda da 1980’li.

– Nüfus dairesi gibisin.

– Ben senin gibi devamlı dersle meşgul olmuyorum oğlum, etrafımda olup bitenleri izliyorum. Biz mahalle gençleri çay bahçesinde sık sık toplanıp eğleniyoruz, ondan bundan haberler uçuruyoruz birbirimize. Sen eşek gibi çalışmaya özendinse ben ne edeyim!

“Eşek gibi” demesi Tayfun’un kaba şakalarındandı, fakat çok nadir ve pek sevimli bir havayla kullandığından, Eymen alınmazdı. Cevap vermedi, tebessüm etmekle yetindi.

Bir tepki gelmeyince Tayfun devam etti:

– Bir yere bağlı kalmanın beni sıktığını fark ettim, dilediğim şekilde yaşamayı seviyorum.

– Sürekli eğlenceli bir hayat yaşamak imkânsız Tayfun, yaşamın doğasında yok böyle bir şey. İnsan günün birinde hastalanabilir, hiç beklemediği bir anda annesini veya babasını ya da ikisini birden kaybedebilir, işleri bozulabilir. Her şeye hazırlıklı olmalıyız, bir sorumluluk taşımalyız.

– Kâğıt üzerinde siyah harflerden; nokta, virgül, ünlem, soru işareti, parantezden ibaret malzemeye saatlerce bakmak patlatıyor beni artık. Üniversiteye başlayamam, devam edemem, bitiremem ben orayı, bunu herkesin anlaması gerek! Kitap okumak yerine yazılanları hazır görüntü şeklinde izlemek olsa belki, ona da “belki” diyorum.

– Bütün dersler televizyona uyarlansa mı diyorsun?

– Evet, televizyon dizisi hâline getirilsin, pek tabii renkli ve ilgi çekici olaraktan.

– “Zenginin malı züğürdün çenesini yorar.” derler. Senin dediğin, televizyonun ilmi talan etmesi olur. Senin teorini destekleyecek tek bir öğretim üyesi çıkmaz.

– Teorimi iflas ettirdin, sana nasıl kırılmayayım şimdi?

– Benimki seni gerçeğe davet.

Tayfun iki elini birden saçlarının üzerinden geçirdi, ensesinde kenetledi, göz kapaklarını hafifçe indirip arkadaşını süzdü.

– Biliyor musun, sana acıyorum. Ömrün davetle geçiyor.

Eymen’in gözleri şaşkınlıkla açıldı:

– Ne gibi?

– Oğlum, sen değil misin bizleri beş vakit namaz kılmaya davet eden. Her Ramazan ayı geldiğinde oruç tutmaya, kızlarla dans etmemeye, onlarla tokalaşmamaya, ahiret hayatına hazırlanmaya; say say bitmez tükenmez senin davetlerin. Hepsini güle güle, sen iyi günlerde kullan, lütfen bana dokunma.

Tayfun ayağa kalktı, masanın üzerinde duran kumandayı eline aldı, televizyonu açtı:

– Özlemiştir, sen kitaplarına dön harika çocuk, ben Kurda Tuzak filmini seyredeceğim şöyle bir keyifle. İsme gel; Kurda Tuzak. Şapkam olsa başımdan uçacak kadar güzel bir isim.

– Bana öyle gelmiyor.

– Gelse ağızım bir karış açık kalırdı. Sen Çağrı, Hazret-i Ömer’in Hayatı gibi filmleri beğenirsin.

– Beni yanlış tanıyorsun.

– Yanlış mı? Ne yanlış, hiç tanımıyorum, hiç anlamıyorum seni. “Pisi pisi, var mı senin gibisi?” Söyle misin, gösterir misin bana bir benzerini şu koca dünyada?

– Çok. Yüce Allah, kıyamete dek kaim kılacak dinini onlarla.

– Sen de onlardan birisin.

– İnşallah. Bugün sözlü ve yazılı medya, insanı kendi kendisinin rabbi yapmaya çalışıyor. “İnsan hayatını en iyi kendi düzenler. Hesap vermeyecektir. Hiçbir şeyden sorumlu ve mükellef değildir. Dilediği gibi yaşar. Ahiret diye bir şey yoktur.” diyor.

– Benim müthiş bir tanımımı yaptın Eymen, bravo, kocaman bir bravo!

Eymen, bir elini ders kitabının kapağı üzerine koydu, başını üzüntüyle salladı, arkadaşına uzun bir hayretle baktı.

– Ne bakıyorsun, çok mu özlemiştin beni?

– Evvelce dinine saygın vardı, onu yitirmişsin, sözlerin küfür kokuyor, fark etmiyor musun?

Televizyon ekranında beliren Kurda Tuzak yazısını okuyordu Tayfun, samimiyet aktı kalbinden diline:

– Biraz.

Hemen ardından koltuğuna geçip kuruldu, başını arkaya yasladı. Ne demekti biraz? Eymen’in içine huzursuzluk çöktü, iman şüphe kabul etmezdi:

– Küfürden ve küfür sözlerden çok şiddetli kaçınmalı, tövbe etmeli.